

громадськістю й громадськими організаціями; по-третє, це взаємодія правоохоронних органів України з різними міжнародними організаціями.

1. Кучер В. М. Запобігання незаконному заволодінню вогнепальною зброєю, бойовими припасами, вибуховими речовинами : дис. докт. філос. наук : 081 / Кучер Василь Михайлович. Київ, 2021. 207 с.

2. Соловій Я. І. Теорія попередження та її вплив на формування кримінально-правової політики України щодо мети покарання. Політика української держави у сфері боротьби зі злочинністю : зб. матер. Всеукр. наук.-теорет. семінару (м. Івано-Франківськ, 17 груд. 2009 р.). Івано-Франківськ, 2009. С. 14–18.

Ванат Наталія Юрївна,
слухач магістратури
факультету підготовки фахівців
для підрозділів превентивної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ ПІДЗВІТНИМ НАЦІОНАЛЬНІЙ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Складні і неоднозначні зміни, які відбуваються в Україні на шляху становлення демократичної держави, постійно потребують здійснення комплексного і системного реформування всіх галузей вітчизняного права і багатьох сфер суспільного життя. Адміністративно-правова реформа як складова частина такого реформування охоплює всі явища цієї сфери, особливо ті, існування і реалізація яких супроводжується застосуванням заходів державно владного впливу. Головною метою реформи правової системи є найповніше забезпечення конституційних принципів організації державної влади, принципу верховенства права, гуманістичних потребностей щодо діяльності держави.

У юридичній літературі цій проблемі приділяється недостатня увага, незважаючи на її очевидне науково-практичне значення. Даному питанню та проблемі удосконалення порядку провадження у справах про адміністративні правопорушення в органах внутрішніх справ у цілому присвятили свої праці такі вчені як: О. І. Остапенко, О. М. Бандурка, В. К. Колпаков, Д. М. Бахрах, А. Т. Комзюк, М. М. Стоцька, О. М. Дядькін, М. О. Ктіторов та інші. Проте, у працях зазначених науковців відсутній єдиний уніфікований підхід до проблеми удосконалення порядку провадження у справах про адміністративні правопорушення в органах внутрішніх справ.

Метою є теоретичне дослідження особливостей провадження у справах адміністративних правопорушень підзвітних НПУ.

Адміністративно-юрисдикційну діяльність поліції можна визначити як діяльність, спрямовану на реалізацію визначених законодавством повноважень щодо боротьби з адміністративними правопорушеннями, яка полягає, зокрема, в виявленні цих правопорушень, збиранні та перевірці доказів, оформлення необхідних процесуальних документів, розгляд підвідомчих справ і прийняття по ним відповідних рішень, постанов, а також справи які знаходяться у виконавчому провадженні для розгляду їх за підвідомчістю та справи знаходяться у виконавчому провадженні [1, с. 114].

Провадження у справах про адміністративні правопорушення, будучи складовою частиною адміністративного процесу, має свою структуру, що утворюється сукупністю стадій, які характеризуються функціональною специфічною спрямованістю, відносною самостійністю і логічною завершеністю. Структурно провадження складається зі стадій, які складаються з етапів, на яких реалізуються певні процесуальні дії. У чинному законодавстві про адміністративні правопорушення питання щодо визначення його стадій чітко не врегульоване. В адміністративно-правовій науці щодо цього питання панує плюралізм думок. Так, В.К. Колпаков виділяє 6 стадій в адміністративно-деліктному провадженні: порушення справи, адміністративне розслідування, розгляд справи, винесення постанови, перегляд постанови, виконання постанови, зазначаючи, що вони реалізуються в 19 етапах, [2]. Е.Ф. Демський виділяє п'ять стадій: відкриття справи, розгляд справи, винесення постанови, перегляд постанови, виконання постанови [3]. Таку саму позицію розділяє і професор С.Г. Стеценко. Більшість учених (Т.О. Коломоєць, О.В. Кузьменко, М.І. Миколенко,) підтримують позицію, згідно з якою виділяють чотири основних стадії провадження у справах про адміністративні правопорушення. Підтримуємо зазначену позицію і пропонуємо виділити такі стадії провадження у справах про адміністративні правопорушення:

- порушення справи і з'ясування її обставин;
- розгляд справи про адміністративне правопорушення;
- оскарження постанови у справі про адміністративне правопорушення;
- виконання постанови у справі про адміністративне правопорушення.

У провадженні в справах про адміністративні правопорушення уповноваженими на те органами і посадовими особами Національної поліції України реалізуються загально-юрисдикційні принципи, що мають свою специфіку, обумовлену адміністративно-правовою природою правовідносин, які виникають між учасниками провадження у справах про адміністративні правопорушення.

Суд, розглядаючи справу в порядку адміністративного судочинства, у справах про адміністративні правопорушення, перелік яких зазначений в ст. 222 КУпАП, не має права покладати на себе повноваження органів Національної поліції щодо вирішення питань, законодавством віднесених до компетенції цього органу і виносити постанову, певне ст. 284 КУпАП замість

зазначеного суб'єкта владних повноважень.

За результатами розгляду справи про адміністративне правопорушення, передбачене ч. 2 ст. 122 КУпАП, органи Національної поліції виносять постанову (ч. 1 ст. 283 КУпАП). Відповідно до ч. 1 ст. 284 КУпАП, у справі про адміністративне правопорушення, орган (посадова особа) виносить одну з таких постанов:

- 1) про накладення адміністративного стягнення;
- 2) про застосування заходів впливу, передбачених ст. 24-1 цього Кодексу;
- 3) про закриття справи.

Слід звернути увагу на те, що значна частина посадових осіб органів поліції виконує на підготовчій стадії провадження великий обсяг дій юрисдикційного характеру, пов'язаних з виявленням події та дослідженням обставин правопорушення, складанням протоколу про адміністративне правопорушення та збором необхідних матеріалів для правильного і об'єктивного вирішення справи.

Отже, органи поліції є одним з головних суб'єктів адміністративно-юрисдикційної діяльності. Жоден інший орган адміністративної юрисдикції не наділений таким великим обсягом юрисдикційних повноважень.

1.Адміністративна діяльність. Частина особлива : підручник / за заг. ред. проф. О. М. Бандурки. Х. : Вид-во Ун-ту внутр. Справ ; "Еспада", 2013. 368 с.

2.Колпаков В.К. Адміністративна відповідальність (адміністративно-деліктне право) : навчальний посібник / В.К. Колпаков. К. : Юрінком Інтер, 2008. С. 196

3. Демський Е.Ф. Адміністративне процесуальне право України : [навчальний посібник] / Е.Ф. Демський. Київ : Юрінком Інтер, 2008. С. 449.

Терещенко Іван Святославович,
слухач магістратури
факультету підготовки фахівців
для підрозділів превентивної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

АКТУАЛЬНІ ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПРЕВЕНТИВНИХ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ У СФЕРІ ДОТРИМАННЯ ПРАВ ТА СВОБОД ЛЮДИНИ

Варто почати з того, що згідно з Положенням про Національну поліцію України, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 28 жовтня 2015 року № 877 [1], підрозділи превентивної діяльності входять до складу Департаменту превентивної діяльності Національної поліції України. Управління превентивної діяльності є структурним підрозділом